

Se Zdeňkem Junákem jsme se setkávali v kavárnách. Proč v kavárnách? Kavárny jsou místo kde dostanete vše. Od malého panáka becherovky přes výbornou kávu až po víno, nebo v letních měsících nádherně osvěžující ovocnou limonádu. A hlavně tam bývá klid, takže můj obstarožní diktafon stačil zachytit všechna slova. Ne že by to bylo něco těžkého. Zdeňk Junák nezapře, že je majitelem jednoho z nejvýraznějších hlasů v Česku. Mluví nahlas a zřetelně, intonuje a využívá barvu hlasu jako součást sdělení. A vy mu věříte, že mohl být super inteligentní auto K.I.T.T. z původního Knight Ridera, stejně

jako Trhač ohrožující Želvy Ninja nebo Cliff Barnes z legendárního seriálu Dallas. Věřím, že kdybychom nesešli u stolu, ale stáli na jevišti, tak by svoje vyprávění dokreslil pohyby, aby výsledné sdělení bylo co nejvěrnější.

Neustále mě překvapuje, že Zdeňka Junáka udivuje, že chce někdo psát jeho biografii. Pokaždé, když jsme se setkali, jsem slyšel alespoň jednu narážku a nervózní pousmání. Pokud jemu bušilo srdce, mně splašeně cválalo. Přece jen herec je umělec a k umělcům se chováme s úctou a respektem jim příslušejícím. Takže oba dva, nervózní optimisti, jsme začali zjišťovat, co z našich setkání vzejde...

Jaké bylo vaše první setkání s divadlem?

Moje první setkání s divadlem proběhlo už v poměrně útlém věku. Můj tatínek je potravinářský chemik, a tak se tloukl po československých cukrovarech. A mimo jiné ho osud zavál do takové malé osady, kterou tvořil vlastně jen cukrovar a pár přilehlých domů, ve kterých byly jen úřady a kanceláře náležící fabrice. V jen pár z nich se i bydlelo. Byla tam i taková vilka, kterou jsme obývali my a ještě jedna rodina.

A vy jste se tedy stěhovali společně s tatínkem?

Ano, přesně tak. Místu, kde jsme tehdy žili, se sice říkalo Cukrovar, ale jmenovalo se Kelčany – okres Kyjov. Zrovna v téhle vesnici byl ochotnický soubor a můj tatínek tam byl jedním z prvních milovníků. Maminka ho možná chtěla hlídat, protože můj tatínek byl prostě frajer, měl dlouhé vlnité vlasy a byl celý takový... zkrátka fešák, a tak tam dělala suflérku. Tatínek je tedy fešák do dneška – oba moji rodiče jsou stále naživu.

Když se připravovaly různé inscenace s dětmi, jako byla třeba Lucerna, Maryša nebo Naši furianti, tak právě děti ochotníků představovaly děti i ve hře. Takhle jsem se já poprvé setkal s divadlem, tuším ve věku čtyř nebo pěti let, hrál jsem takového hochy, synečka s jedinou větou, kterou si ale pamatuji do dnešní doby. Ta věta zní: „A proč jste jedl brambory, když jste byl tak bohatý?“

A neříkal jsem „r“, šišlal jsem jen něco jako *blamboly* a strašně mě to trápilo. Maminka se s tím však nesmířila a začala mě to „r“ učit. Aby její synek na jevišti šišlal? Nemožné. Měla jen jednu podmínku – abych to nikomu neříkal, což jsem jí samozřejmě rád splnil.

No a přišla premiéra. Všichni v portálech byli zvědaví, jak to malý Junáček zašišlá, a já jsem zabral: „A proč jste jedl brrramborry...“ a oni měli po náladě, protože jsem jim vzal vítr z plachet.

Takže to moje setkání s divadlem proběhlo brzy, ale já jsem v té době rozhodně nechtěl být hercem, což mi vydrželo ještě dost dlouho. Třebas jeden z maminčiných bratrů byl hasič a vždy, když k nám přijel na návštěvu, tak měl na sobě uniformu a hrozně mu to slušelo. To víte – mladej kluk a uniformy – já po ní strašně toužil.

Pořád jste měl ještě na výběr policistu nebo vojáka...

No, však taky můj o mnoho let starší bratranec byl voják, a co myslíte? Taky se mi ta uniforma líbila. Tomu bratrancovi může být dneska asi jedenaosmdesát let, protože maminka měla výrazně starší sestru, která měla tři kluky, a ten nejstarší byl do roku 1969 vojákem v Hodoníně – dělal náčelníka tankistů. A právě v devětašedesátém nechal nastoupit tanky, aby nepustil sovětská vojska do města. Samozřejmě mu to zlomilo vaz, vyloučili ho z armády, z KSČ a odkud ještě mohli, a on se díky tomu dostal k naftařům.

Jako každý malý kluk jsem byl také ovlivněn tím, co jsem četl. V té době to byly Bigglesovky o tom anglickém pilotovi a samozřejmě Rychlé šípy, Hoši od Bobří řeky a jim podobné. Takže vedle vojáka nebo hasiče jsem chtěl být třeba i Velkým Vontem...

Ale zpět k divadlu. To jsem tedy nechal být. V Kelčanech jsme bydleli do nějaké mé 4. třídy a ve Starém Městě u Uherského Hradiště vzniklo Podnikové ředitelství jihomoravských cukrovarů a můj tatínek se stal podnikovým ředitelem, což znamenalo další stěhování.

A tam už jsem se dostal do větší školy. Moje začátky totiž byly v jednotřídce, kam jsem chodil s bratrem a kde se věk rozlišoval podle lavic. První lavice – první třída, druhá lavice – druhá třída atd. Mým rodičům to nevyhovovalo, tak mě přeřadili do Žádovic, kde jsem vychodil školu od první do páté třídy. I tak to ale byla ve Starém Městě změna, protože to na mě působilo jako konečně „velká“ škola – od první do deváté třídy. A tam už byli i učitelé, kteří měli různé aktivity a vedli různé kroužky. Mohl jste si vybrat výtvarný kroužek, hudební nebo divadelní. Takže jsem si vybral ten divadelní a začal jsem hrát. Třeba ve hře O Měsíčníku, Větrníku a Slunečníku, což byla taková pohádka, kde